

Sygn. akt I KO 66/21

POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

w sprawie **Z. T.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 21 grudnia 2021 r. wniosku SSN Eugeniusza Wildowicza o wyłączenie od udziału w rozpoznaniu wniosku o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 15 lipca 20021 r. (sygn. akt II AKz (...)) w przedmiocie przypadku poręczenia majątkowego zarejestrowany w Sądzie Najwyższym pod sygn. akt I KO 47/21

uwzględnić wniosek i na podstawie art. 41 § 1 k.p.k. wyłączyć SSN Eugeniusza Wildowicza od udziału w rozpoznaniu wniosku o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 15 lipca 20021 r. (sygn. akt II AKz (...))

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek obrońcy Z. T. o wznowienie z uwagi na zaistnienie przesłanek z art. 542 § 3 k.p.k. postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 15 lipca 20021 r. (sygn. akt II AKz (...)) w przedmiocie przypadku poręczenia majątkowego zarejestrowany pod sygn. akt I KO (...). Do rozpoznania sprawy tej wyznaczony został skład trzech sędziów Sądu Najwyższego: Waldemar Plóciennik, Jerzy Grubba oraz Eugeniusz Wildowicz (jako sprawozdawca).

Ten ostatni sędzia wniósł o wyłączenie go od orzekania w tej sprawie na podstawie art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 42 § 1 k.p.k. Uzasadnił go tym, iż brał udział w składzie orzekającym w sprawie pod sygn. III KO 112/16, w której Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 5 kwietnia 2017 r. pozostawił bez rozpoznania wnioski o wznowienie z urzędu postępowania karnego zakończonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 14 grudnia 2016 r., sygn. akt - II AKz (...) utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w S. z dnia 17 października 2016 r., sygn. akt II Kop (...) w przedmiocie stwierdzenia, że nie zachodzą prawne przeszkody do wydania organom Republiki Białoruś obywatela Republiki Litwy Z. T. podejrzanego o popełnienie przestępstwa określonego w przepisach art. 228 część 3 i art. 328 część 3 białoruskiego Kodeksu karnego. W postanowieniu tym Sąd Najwyższy odniósł się do zagadnień związanych z tym postępowaniem ekstradycyjnym oraz kwestiami bezwzględnych przyczyn odwoławczych do których nawiązuje aktualny wniosek obrony.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Wniosek jest zasadny.

Jak wskazuje w swym orzecznictwie Sąd Najwyższy „gdy wniosek o wyłączenie od orzekania składa sam sędzia istotne znaczenie ma dokonana przez niego, a wyrażona w złożonym wniosku ocena stanu jego bezstronności w danej sprawie. Jest to konkretna własna ocena relacji indywidualnej sędziego do sprawy, jego stosunku do przedmiotu rozstrzygnięcia w odniesieniu do zawartej w art. 41 § 1 k.p.k. przesłanki stanu uzasadnionych wątpliwości co do bezstronności sędziego. Sam stopień tego uzasadnienia w przypadku wniosku składanego przez sędziego w sposób oczywisty wynikać musi z jednej strony z obiektywnie potwierdzonych okoliczności sprawy (...), z drugiej jednak składa się właśnie z własnej, subiektywnej, wewnętrznej sfery przekonania samego sędziego.” (tak m.in. w postanowieniu z 28 maja 2021 r., IV KO 63/21, LEX nr 3181389). Podstawy wyłączenia sędziego (*iudex suspectus*) w oparciu o ten przepis aktualizują się zatem wówczas, gdy brak jest możliwości obiektywnego przekonania przeciętnej rozsądnej osoby, że owe zaistniałe okoliczności nie będą rzutowały na bezstronne osądzenie sprawy.

Zasadnie wskazuje sędzia Eugeniusz Wildowicz, że w postępowaniu w sprawie III KO 112/16 jako członek składu wypowiadał się o dopuszczalności tego samego postępowania ekstradycyjnego, którego elementu (przepadek poręczenia majątkowego) dotyczy nowy wniosek, a wnioskodawca jest reprezentowany przez tego samego obrońcę. Niewątpliwie okoliczność ta, mimo, że nowy wniosek o wznowienie dotyczy orzeczenia incydentalnego, to jednak opiera się na szerokiej argumentacji związanej z kognicją polskiego wymiaru sprawiedliwości w tej sprawie, co po części było (w nieco innym kontekście) kontestowane już w sprawie III KO 112/16. Ponadto wnioskodawca w obecnej sprawie powołuje się na stanowisko zawarte przez Sąd Najwyższy w tamtym postanowieniu.

Powyższe przekonuje, że w istocie subiektywne przekonanie sędziego Eugeniusza Wildowicza ma odzwierciedlenie w obiektywnych okolicznościach, które dla zewnętrznych obserwatorów wymiaru sprawiedliwości (a przynajmniej stron postępowania), mogą kształtować przekonania co do bezstronności sędziego orzekającego już wcześniej w danej sprawie, gdy rozpoznaje inny aspekt przedmiotowo powiązany z tą sprawą w nowym postępowaniu.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.